

ЧИМ ТОБІ НЕ КУРОРТ?

Краса довкілля й погані дороги

Попри страшне дорожнє покриття, по якому ми з Михайлом Шереметом їдемо в село Борове на Рокитнівщині, де він головує, розмову усе ж ведемо доволі оптимістичну. Село від райцентру дуже віддалене, аж на 32 км. А от до Овруцького району Житомирщини – рукою подати, усього кілометрів 4. Землі тут родючіші, аніж торф'яники чи піщані дюни на півночі району. Колись тут був колгосп-мільйонер. Тепер на території Борівської сільради взялися господарювати на землі орендарі – ТоВ «Рокитнівський аграрій» і ТоВ «Прогрес-Полісся».

– Ми виставили на аукціон здачу в оренду 52 га земель запасу сільради, – розповідає Михайло Анатолійович. – Ставили ціну 14 тис. грн. на рік, а торги збільшили плату за оренду до 142 тис. грн. В бюджет сільради таким чином маємо додатковий дохід. Ми задоволені співпрацею з обома орендарями, бо вони не відмовляють нашим освітнім закладам у спонсорській підтримці: купили плазму, пілесмок, килими в дитячий садок і школу.

Душі приємно, коли обабіч до-

Михайло Шеремет з Ніною Козаченко.

Отець Павло.

Вчитель
Наталія Шеремет.

сюком. Вони прославляють школу й село на багатьох змаганнях обласного й районного рівнів. А учасники районних та обласних предметних олімпіад Юлія Боюка, Ірина Єрмейчук, Зоряна Кравченя, Ангеліна Єрмейчук достойно представляють інтелектуальну молодь Борового. Зауважу, що більше 60% випускників цієї школи стають студентами вишів. Це і є той самий достойний результат.

Тут живуть талановиті й винахідливі люди

Село живе своїм життям: і важкою селянською працею, і святами, гордістю за успіхи дітей і співчуттям та підтримкою тих, у кого біда. Поруч із спортсменами, артистами-аматорами, юними інтелектуальними обдаруваннями Борове представляють і творчі люди. З кількома із них я й познайомилася.

Наталія Шеремет – вчителька початкових класів Нетребської школи представляє освітян сільради на конкурсі «Вчитель року». Вона за десятки років творчої праці заслужила ширю любов і дітей, і батьків.

Петро Єрмейчук відомий далеко за межами села, як майстер різьби по дереву та самобутній талановитий столяр, з-під рук якого виходять і різьблені дзеркала, і ліжка.

роги тягнуть зорані поля. Ліше дорога з поганої асфальтованої переходить в ще гіршу шосейну або білощебеневу. Це найбільша проблема віддалених сіл, адже люди постійно б'ють свій транспорт та ризикують стати учасниками ДТП. Тож мудрі поліщуки й тут знайшли вихід: власники фур та інших вантажівок і бусів скидаються на ремонт доріг, наймають якусь фірму чи Рокитнівський райавтодор і лагають ями.

Ошатними біленькими хатами зустрічає нас село Нетреба Борівської сільради. Чистенькі вулиці, охайні паркани, чепурні хатки й багато садків. І хоч осінь за вікном, я уявила собі, які ж гарні ці села, коли уквітчані зеленню й цвітом.

– Красиво тут у нас, – погоджується сільський голова. – Мій сват каже: «Чим тобі не курорт? Навіщо щось шукати, кудись їхати?». Ми намагаємося робити наші села комфортними для проживання. Щоправда, загальноукраїнська біда нас не оминула – люди не мають роботи. Вони у нас роблять, тож на свої руки роботу знаходять – коло землі та худоби пораються. А влітку й восени – збирання чорниці, брусниці, журавлини. Збір ягід – важкий труд, та все ж приносить родинам хоч якийсь заробіток. Через погані дороги важко налагодити хороше транспортне сполучення з райцентром. А ще гірше, що швидка медична допомога й рятувальна служба від нас дуже далеко, а з такими дорогами – це катастрофа...

Турбота про дітей

Непомітно за розмовою під'їхали до школи. Заходимо в Нетребську ЗОШ І-ІІ ст. На території школи розмістився новенький спортивний майданчик, біля нього – дитячий майданчик, поставлений завдяки Василю Яницькому, народному депутату України 8-го скликання. До речі, дитячий садочок «Берізка» в Боровому, де виховується аж 80 малюків, теж зав-

дяки экс-нардепу отримав новенький металевий дах. Нетребську школу зараз реконструюють – добудовують внутрішні вбиральні. Нині тут навчається 74 дитини. І на наступні 3 роки спостерігається динаміка зростання кількості першокласників.

– Матеріальна база школи осучаснюється, – розповідає її директор Алла Шеремет. – Ми придбали мультимедійний проєктор, 2 плазмові телевізори, 9 ноутбуків для класу інформатики, підключили інтернет. Плануємо збудувати літній амфітеатр, де зможемо проводити заходи. Нині ж плануємо «Зустріч поколінь» – випускників 5-річної та 50-річної давності. Зараз завершуємо обладнання ресурсної кімнати для дітей з особливими потребами.

Подорожуємо далі. Мій гід розповідає про падіння ґрунтових вод у їхніх селах і сусідніх сільрадах. Відтак влітку в колодязях вода майже персихає. Проїжджаємо через притоку річки Льви, що тягнеться повз їхні села. Вона схожа на пересохлу канаву. Ця глобальна в масштабах світу проблема вже торкнулася й Полісся, такого багатого на болота, річки, озера. Жаж... Люди з Борового та Нетреби знайшли вихід: їздять набирати водичку з цілющого джерела неподалік села. Іноді там утворюються черги. У двох селах сільради проживає 2400 осіб. Люди будуються. Багато молодих сімей. Зараз виготовляється генплан села, щоб бажаючі могли отримати ділянки під будівництво. За це сільрада виклала 190 тис. грн.

Родина Ібрагімових у групі продовженого дня.

Родина Ібрагімових.

Щоб будні увінчувалися святами

Знайомимося з культурним життям сільради. Про роботу клубу в Нетребі розповідає його завідувач Ніна Козаченко. Приємно вразив сам клуб: велика будівля зразка 70-х років минулого століття гарно збережена зовні й в середині. Клуб опалюється. Та що варта будівля без життя в ньому? Тож пані Ніна розповідає з альбомом в руках про роботу драматичного та вокальних туртків, про їх виступи й успіхи.

– Культура у нас працює, – каже пан Михайло. – Творчі люди й дітки мають, чим зайнятися. І концерти в селах проходять, і урочисті заходи до державних свят. От тільки маємо велику проблему із клубом в Боровому: дах потребує заміни. Ми виготовили проєктно-кошторисну документацію, віддали 70 тис. грн. На ремонт клубу потрібно 2 млн. 400

Інна Крук.

тис. грн. Хочеться, щоб обласна влада взяла до уваги наші проблеми й допомогла.

Знання й любов – дітям

І знову приємно вражена, як і в Нетребській школі: переступивши поріг, потрапляєш в справжню казку, розписану на стінах і підлозі обох цих шкіл. Дивує музей «Шляхами історії рідного краю», оригінально розміщений просто у фойє. Приємною атмосферою з сучасним технічним обладнанням зустріла нас і шкільна бібліотека. Олена Єремейчук, заступниця директора з навчальної роботи розповідає про здобутки й проблеми Борівської школи.

– Мали велику проблему: протікав дах, – каже Олена Яківна. – Нині завершуємо роботи над новою покрівлею. У нас навчається 374 дітей, працює 46 вчителів. Умови для навчання добрі. Матеріальна база весь час поповнюється. Нещодавно отримали комп'ютерний клас. Але хочеться якомога швидше оснастити школу мультимедійними дошками й іншими сучасними засобами. Як відомо, від цього залежить якість освітніх послуг і конкурентоспроможність наших випускників при вступі до вишів.

Нині школа пишається своїми спортсменами: Віталієм Єремейчуком, Валерієм Корбуном, Іваном Єремейчуком, Володимиром Опана-

Алла та Вугар, теж проявили неабиякий талант. Вони навчилися варити сири. Вугар родом із Азербайджану, полюбив Україну й наше Полісся. Пані Алла скористалася своїми професійними знаннями кухаря-технолога. І ось мають смачнющий сир. «Це не виробництво, а хобі, – каже пані Алла. – Спосіб вижити в умовах безробіття сім'ї з двома дітками». А я розумію, який це важкий щоденний труд, адже молоді господарі тримають аж 3 корівки.

Інна Крук – самобутній художник наділена талантом від народження, бо в родині творчі гени такі передаються з покоління в покоління. Вона втілила свій талант у доволі екзотичній справі – виготовляє декоративно-подарункове мило. Ці вироби – справжні мистецькі шедеври. В Інни прекрасно розвинений естетичний смак, що дає можливість komponувати подарункові набори.

Славну сторінку в історію сільради вписали хлопці із Нетреби та Борового: Андрій Усач, Олександр Усач, Ігор Коренчук, Іван Кляпко, Юрій Шупрудько, Володимир Довгаль. Вони боронили рідну землю від російського агресора на Донбасі. Трагедією й вічним болем у серцях земляків стала загибель Петра Білеця. Батьки Героя й село заплатило свою страшну ціну за мирне небо над головою, за можливість зустрічати новий день з його святами й буднями.

– Люди у нас – гостинні, щедрі, богобоязливі, трудолюбиві, добрі – відкликаються на чужу біду, – каже настоятель Свято-Михайлівського храму села Борове протоієрей Павло Карпюк. – Стараються жити по заповідях Божих. Наша церква постала у 1992 році. Вона була тут колись, але у війну німці спалили. Віра в Бога – це дар Божий, вона закладається батьками. Кожна людина вносить свій сильний вклад у розвиток громади. А це – найголовніше, коли між людьми панує злагода й любов.

Оксана СЛОБОДЗЯН